

חבלים

השופטת ויקטוריה אוסטרובסקיכהן: „אני שומעת שתבוא איוז בחורה להעיד על החבלים היפים שאנחנו קיבלנו בתור מוצג. אני רוצה להבין. זו בחורה שתעיד שהיא אוהבת צורה... היא אפילו כתבה אלי מיכתב ואני סירבתי לקרוא. החבלים הללו נשארים כך באופן פרמננטי על המיטה? הרי כל מיני אנשים באים אליך, מלבד אותה בחורה שנהנית מחבלים, ולא איכפת לך שהם נשארים ככה?

יובל מסנר: תראי, הם קשורים ככה לרגליים, ואף אחד לא רואה אותם.

השופטת: ואותה בחורה שאוהבת חבלים, ומשום־מה חושבת שהיא יכולה להתכתב עם השופטת, כשהיא ביקשה שתקשור אותה, מאיפה הוצאת את החבלים הללו, איפה הם היו?

מסנר: קניתי אותם.

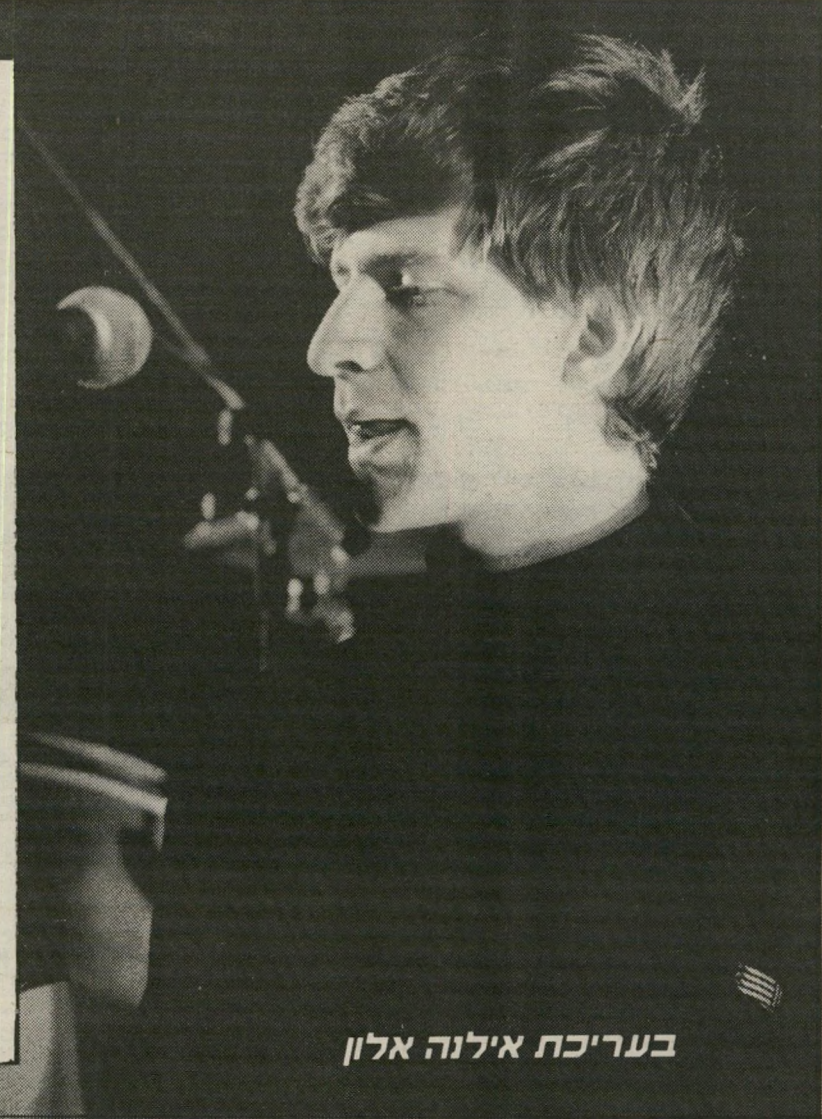
השופטת: היא ביקשה מראש שתקנה?

מסנר: כן. היא ביקשה שאני אהיה יותר אלים אליה בסכס שאנחנו עושים. להיות אלים, להרביץ, להכות, לשרוט. אני לא מסוגל לעשות את זה לבחורה. הרעיון היחיד שהיה לי שיכול לרגש אותה זה היה עניין החבלים, לכן קניתי אותם.

השופטת: אז זה היה רעיון שלך?

מסנר: לקנות? כן.

השופטת: איך קראו לזה, כשאני הייתי צעירה? סטלבינסקי? הספרים הללו, סטל... כן. יש גם כאלה, אבל זה היה מזמן. על כל פנים, היא ביקשה מבית־המישפט שערותה תישמע בדלתיים סגורות, ואני חושבת שזה גם נכון. ולכן אתם מתבקשים לצאת כולם.

בעריכת אילנה אלון

נית היא פשוט קינאה. אולי היא חשבה שיתפתח רומאן ואני לא התקשרתי ישר, והיא ראתה את חן אצלי בכי, בחורה שאני מאוד מתלהב ממנה ומאוהב בה; ויכול להיות שזה פגע בה.

פסק הדין (חמצית)

בית־המישפט קיבל למעשה את כל העובדות כפי שתיארה אותן דלית. השופטת ויקטוריה אוסטרובסקיכהן כתבה את פסק־הדין.

בהמשך פסק־הדין ארצה לעמוד על אופי ייה המיוחד של נערה זו, שעמדה לפנינו. היא נראית צעירה מגילה, ובפתיחות משכנעת ביותר פתחה לפנינו צוהר קטן, המאפשר לנו להציץ לעולמו המיוחד של הנוער של ימינו, מהסוג הסובב את מה שנראה בעיניו כ„בורה מה“ המשוחררת מכבלי המיסוד, אך מאידך הם רגישים באופן קנאי למה שהם מעריצים כחופשיהפרט, לפעול על־פי רצונם הבלעדי בכל טעם בחיים.

כל פגיעה נרגש הכבוד העצמי, הנראה אולי לפעמים אף כמעוות בעיני בררדעת רגיל, שאינו שייך לאותו חוג, היא כנפסם ופעולה הנעשית נגד אותו „רצון חופשי“, לפי מושגיהם, חומרתה אינה מסתיימת בפגיעה גופנית או ממשית אחרת מסוג כלשהו, כי ההרגשה היא על פגיעה ב„אני“ שלהם, אשר הוא היחיד הקובע את מיסגרת המותר והאסור בעיניהם. ארגיש כי מרובר בחוגים שאליהם משתייכים, לפי התרשמותי, הנאסר והמתלוננת... מדוע לא ניצלה המתלוננת את ההזדמנות

שהיה לי קשר איתה מאז שחזרתי מארצות־הברית. אני חייב לציין שהייתי, ואני עדיין, קצת מאוהב בה. היא אמרה שהיא רוצה לבוא אלי.

דלית יצאה מחדר־השינה לבושה סדין, הצעתי לה קפה ואוכל, ישבנו והיא ביקשה ממני בגדים, כי בגדים שלה היו רטובים לגמרי. נתתי לה חולצה ומינסטיים, ואחרי זמן באה חן.

הצעתי אותן וישבנו ודיברנו קרוב לשיעיים. דלית דיברה כל הזמן על עצמה ועל עיסוקיה, והרגשתי שהיא מנסה להרשים אותנו. כשאני חנן התחלנו לדבר על אנשים שאנחנו מכירים, היא קצת נדחקה החוצה, ואז אמרה שהיא הולכת. ביקשתי ממנה את מיסי פריהטלפון שלה, והיא לקחה את הכרטיס הרטובים שלה בכשקית, השאירה את מיספרי הטלפון שלה והלכה.

היו בה דברים מסקרנים בתור בן־אדם. אבל הלבטתי קצת אם להתקשר אליה, כי היא בחורה מוזרה ואלימה.

ביום שישי התקשרתי אליה שוב. הזמנתי אותה לאתנו ערב, אבל היא אמרה לי שהיא לא יודעת. השארתי לה את מיספריהטלפון וזהו. אחרי־כך התברר לי שלמעשה באותו בוקר היא כבר הגישה תלונה נגדי למישטרה. אני מאמין שאם הייתי מתקשר יומיים או שלושה קודם, היא לא הייתה באה אלי באותו מאמין שאם חן לא הייתה באה אלי באותו בוקר, דלית לא הייתה עוזבת את הבית שלי. מכיוון שהיא נהנתה אצלי, נתתי לה את כל היחס שיכולתי. ניסיתי לפנק אותה. חשבתי על כל מיני דברים, כדי להסביר מדוע התי לוננה עלי. היסבה היחידה שנראית לי הגיוני

רוך, אבל היא לא רצתה, סגרה את הרגליים. יצאתי מהמיקלחת והיא יצאה אחרי. היא עמדה וחשבתי שקר לה, והיא קצת שתויה. הפשטתי אותה, ניגבתי אותה והשכבתי אותה במיטה מתחת לשמיכה.

הכנתי לה שתייה חמה, היא שתתה. ראיתי חלק מהשרידים שלה, וזה גירה אותי. התחלתי ללטף אותה. נגעתי לה בכל הגוף, ובאזיה שהוא שלב שכבתי עליה.

כשרציתי להיכנס אליה, היא ניסתה לסגור את הרגליים. ההתנגדות שלה הייתה שואפת לאפס. פישקתי את הרגליים שלה ונכנסתי. היא שרטה אותי, אני חושב שהיא הגיעה לאורגזמה. אלה לא שריטות של התנגדות, היא לא שרטה אותי בחזה או בפנים. היא חיבקה אותי ושרטה.

אחרי־כך היא אמרה לי: „איזה סכס משעמם אתה עושה“ זה מאוד הפתיע אותי. ישבנו אחרי איזה זמן התעורר בני חשק לשכב איתה עוד פעם. לקחתי אותה בכתפיים והשכבתי אותה בכיוון ההפוך. לשתי רגלי המיטה קשורים שני חבלים. חבלים הללו קיימתי פעם, פעמיים או שלוש יחסים עם בחורה אחת, לא מתוך כפייה, אלא מתוך מישחק.

מכיוון שהיא אמרה לי „איזה סכס משעמם“ ושרטה אותי, והבנתי ממנה שהיא בחורה אגרסיבית, או פשוט לקחתי את שני החבלים, יד אחרי יד, וקשרתי אותה. היא לא התנגדה ולא ניסתה להפסיק אותי. חשבתי שזה ירגש אותה ויעורר אותה, שהסכס לא יהיה משעמם עבורה. היא היתה די אדישה והמישגל היה קצר מאוד.

למחרת קמתי קרוב ל־10 כי הטלפון צילל בצד שני היתה ידירה שלי, חן, בחורה

רוק אם אני לא בהריון ואם לא נדבקתי במחלת־מיון. היסטתי אם להתלונן במישטרה. ביום השישי הוא התקשר, זמן קצר אחרי שהתלוננתי במישטרה. דיברתי איתו כ„כך, לא“ והתפלאתי שהוא לא עצור.

עדוּתו של יובל מסנר

אותו יום ראשון הגעתי לחוף־המערב רב־התיישבתי על הסלע והסתכלתי באנשים הרוקרים. דלית משכה את תשומתי ליבני, מכיוון שלבשה שימלה יוצאת־דופן. השימלה לא הייתה מודרנית, והיה משהו יפה בקיור שלה.

הסתכלתי עליה והיא הסתכלה עלי, ונוצר קשר בין המבטים. אמרתי לה שלום והחלפנו כמה מישפטים. היא שאלה אם יש לי אוטו, הבאתי לה כוסית וודקה, הלכתי לרקוד, חזרתי, נתתי לה יד ואמרתי „בואי!“ היא לא ביקשה כלום, לא שאלתי אותה, כי נראה לי טיבעי שאם היא מבקשת לצאת, סימן שהיא רוצה לבלות איתי. נסעתי אלי הביתה.

ישבנו ושתינו, אחרי כמה זמן היא ביקשה להתקלח. נתתי לה מגבת, היא התרחצה. ישבנו ודיברנו, ואחרי 10 דקות גם אני רציתי להתקלח, כי רקדנו והיה חם והזענו.

הזרם של המים אצלי במיקלחת מאוד חזק, אי־אפשר אפילו לשמוע טלפון מצלצל, ולא לשמוע שארם נכנס לאמבטיה. לא היה לי מושג שדלית נמצאת שם, עד שהיא הסיטה את הווילון. עמדת בפנים עירום. הייתי נבוך קצת, אבל החלטתי להיות ספונטני באותו רגע, ומשכתי אותה פנימה. היא היתה עדיין בתחוננים. ניסיתי לחי